

„Marea călătorie a migranților prin Balcani / în drumul lor spre Europa” – Associated Press

Acești migranți din Africa de Vest merg pe calea ferată către o viață mai bună, speră ei. Este un drum parcurs în ilegalitate, presărat de pericole: nu trebuie doar să se ferească de trenuri, ci și să scape de poliție. Ei își asumă riscuri pentru a-și putea reîncepe viața de la zero și a-și putea căuta locuri de muncă în Europa Occidentală.

„Cei mai mulți dintre noi provenim din Africa și avem multe probleme pe continentul nostru. Situația economică este proastă,, situația politică și cea de pe piața muncii, la fel... așa că, poți să obții o diplomă și să nu-ți găsești un loc de muncă.”

Fidel Castro Chimana – părinții lui congolezi erau comuniști înflăcărați – este unul dintre cei 43 de bărbați, femei și copii care au plătit circa 500 de dolari pentru a străbate traseul cunoscut sub numele de ruta prin Balcanii de Vest către Europa.

Mulți dintre ei simt că nu au de ales. Hilarion Charlemagne, din Coasta de Fildeș, își păstrează cartelele SIM cumpărate din fiecare țară din care a încercat să ajungă în Europa.

„Știm că atunci când traversăm frontiere săvârșim o ilegalitate, înțelegem acest lucru. Atunci când pătrunzi clandestin într-o țară, te simți ca un infractor, sentimentul nu poate fi descris.”

Pornesc din portul grecesc Salonic. Traficantul lor, care a fost de acord ca Associated Press să urmărească călătoria, cu condiția ca el să rămână anonim, îi călăuzește pe drumuri lăturalnice pe teritoriul Greciei. De aici, trec granița ilegal în Macedonia, iar de acolo se îndreaptă către granița sârbă. Aici alți traficanți îi vor duce către Ungaria; Ungaria este esențială, pentru că face parte din Uniunea Europeană. Din Ungaria, pot ajunge în țări bogate, precum Germania și Franța, fără a avea nevoie de vize.

Este un drum foarte greu, nu toți vor ajunge la destinație.

„Sunt femeile care merg pe jos, bărbați și femeile în vârstă merg și ei. Eu? Eu sunt bine. Sunt încă tânăr, așa că pot să merg pe jos, prietene [râde].”

Mireille Djeukam, în vârstă de 34 de ani, din Camerun, încearcă de un an să ajungă la Paris, alături de soțul și fiica sa. De aceea, își asumă riscul de a-l lua cu ea pe fiul său, Christian, în vârstă de 10 luni, pe calea ferată, traversând poduri șubrede și străbătând kilometri întregi pe vechi poteci păstorești. Drumul i se pare deosebit de dificil.

„Călătoria este foarte grea, mult prea grea. Dacă știam că va fi atât de greu, nu aș fi plecat. Nu mai pot.”

De regulă, parcurgerea drumului lung de circa 350 km durează între șase și opt zile, însă acum durează mult mai mult, fiindcă grupul este mai mare. Femeile și copiii nu se pot deplasa la fel de repede ca bărbații, iar vremea s-a înrăutățit.

„Deci, cum ai dormit?”

„Prost, prietene! Mi-a fost frig!”

Oboseala tot mai mare și lipsa mâncării duc la apariția unor tensiuni. Charlemagne citește Vechiul Testament, Cartea lui Iov... inspirată alegere! Are nevoie de toată răbdarea de care poate da dovadă când Miriam Tore, o migrantă din Mali, îl acuză că i-a furat rucsacul. Charlemagne neagă.

În Macedonia, deplasarea se face mai ales noaptea, pentru a evita să fie descoperiți, dar acest lucru implică alte pericole, cum ar fi evitarea mașinilor pe autostrăzi aglomerate și traversarea pe jos a unor orașe din Macedonia atunci când calea ferată îi conduce acolo. Însă traversarea orașului Veles se dovedește a fi mult prea riscantă. Majoritatea persoanelor din grup sunt arestate și trimise înapoi în Grecia. Treisprezece reușesc să fugă și numai zece reușesc să ajungă în Serbia.

Mireille Djeukam era prea extenuată pentru a continua drumul. Împreună cu fiul ei, a fost lăsată în apropierea unei biserici. Acum s-au întors amândoi la Atena, fără planuri și fără bani pentru a putea încerca prea curând să parcurgă iarăși drumul.